

Poesi

- et rollespill om poeter og poesi

Forberedelser

Deres samles fire til seks stykker for å være poeter for en kveld, gjerne hjemme hos en av dere. Dere er poeter som kjenner hverandre, og som samles privat for å fremføre dikt og diskutere dem. En av dere er vert for samlingene, gjerne den dere sitter hjemme hos (om dere ikke er hjemme så bruk den som kom med spillet).

Sett dere rundt et bord, gjerne et sofabord. Sørg for at alle har et glass å drikke av.

Les gjennom instruksene som følger...

Navnet

Du bruker deg selv som utgangspunkt for dette spillet. Bruk ditt eget navn og gjerne din bakgrunn, og tenk deg at du har skrevet dikt i mange år. Tenk deg også at du har en litt annen personlighet.

Fargen

Alle spillerne velger seg en farge i hemmelighet (bruk gjerne noen papirbiter som kan ligge foran dere på bordet under spillet). De tre fargene er gul, blå og rød. Du er venn av de som har samme farge. De andre er bekjente av deg, men ikke mer. Det er opp til deg å utvikle forholdet til andre roller videre, om du ønsker det.

Velg den fargen som er lengst fra din egen personlighet:

- **gul** personlighet er beskjeden, selvkritisk, med lav stemme.
- **blå** personlighet er analytisk, selvsikker, med spiss stemme.
- **rød** personlighet er engasjert, kraftfull, med sterk stemme.

Dette er utgangspunktet. Du tolker det slik du vil.

Diktene

Ta frem diktarkene og del dem ut tilfeldig. Dette er de diktene du har skrevet. Du skal fremføre minst ett av dem i kveld. Tenk gjennom hva diktene dine betyr, og hvor fornøyd du er med dem.

Når alle har lagt fra seg diktarket sitt, er dere klare til å starte spillet.

Start spillet

Dere er poeter som samles en gang i måneden for å lese dikt, og diskutere dem. Det har dere gjort i over ett år nå. Dere må gjerne spille på den historien, og nevne dikt som er skrevet før, når dere diskuterer kveldens dikt. Dere samles for å hjelpe hverandre, men det hindrer ikke at det kan oppstå gnisninger og problemer, og at en eller flere av dere synes det begynner å bli vanskelig med disse diktkveldene...

Når spillet har vart ei stund, og du kan tenke deg å avslutte, setter du glasset ditt et annet sted enn på bordet. Når alle har satt glasset sitt bort, er spillet over.

dikt 1

Han lener seg frem for å nynne
henne ned i dypene der roen finnes.
Cafebordet knaker faretruende og han
skjønner at det kanskje ikke er så lett
å være hval når tiden er så trang
og luften så full av mening.

Han er kanskje ingen klok hval.
Det er mulig pustehullet er for stort
og hjernen er for liten til landelivet.

Når han åpner havgapet
og lar bardene sile ord til henne
lukter det krill og kråkeboller,
og stjernene han gir henne
er fulle av sugekopper.

Hun tørker sine tårer.
Lytter til det som tidevannet
kastet inn i hennes fang.

Hun hører hvalsang.

dikt 2

Kvinnen og hvalen
svømmer i lyktestolper,
danser fortauskanter og ler
av øyeblikkene de skaper.

Hvalen snubler forbløffet
over sin evne til å puste fritt
i denne kvinnens atmosfære.

Kvinnen blir forundret
over fryden hun føler i møtet
med et kyssende bardeskjegg.

Hvalen bærer kvinnen
og hun spreller havfrue
i hans nyskapte armer.

dikt 1

Telefonen ringer etter midnatt.
Maskinsangen tar søvnens uskyldige
til språkets konsentrasjonsleir.

Ordenes glødende natt-tog
skyter gjennom minnenes irrganger,
sender varsler om mulig mørke.

Månekniven bryter narkosen,
presser en kuldeherdet lysegg
gjennom samtalens myke buk.

Telefonen ringer etter midnatt.
Sorgens elektriske stemme
starter en innbruddsalarm.

dikt 2

Tausheten drypper
fra munnene, det driver
tåke i bakgatene, sjelene
er nattlige feberstråler
i gamle elskere.

Språket er forbryterens,
hvisler ut mellom leppenes
bløte lyddempere, tiden
er en drepende torpedo
som søker havn.

Det første forsiktige kyss
er blitt en varmesøkende
trussel om smerte, blikket
bærer en kjølig visshet:
dette var siste oppgjør.

dikt 1

Han er
en ganske liten mann
som bærer elefanter
i sitt hode.

Hvor han ser
er disse store dyrene
på marsj over slettene,
langs fortauene.

dikt 2

Rosa elefanter
blafrer med ørene
og mannen blir en gal
trompet i natten.

Jeg flytter mine tunge føtter
over gulvet, langs fortauskantene,
fra trappetrinn til trinn.

Jeg sleper nesen langs bakken
og puster støvet fra hus og folk
som forvitrer.

dikt 1

Det lille huset
hvor hun vokser
ligger i skogkanten,
i skyggen av gamle trær,
det lille huset hvor hun
vasker sitt gyldne hår.

Utenfor det lille huset
ligger det en tannløs ulv,
en mykmunn som slikker
hennes nakne føtter.

Hun ser etter prinsen,
men ulven forteller henne
at eventyret bare bor
i det lille huset.

dikt 2

VEVEN

Når øyet ditt får visdomsrøtter,
rottrynkene som bærer all din tid.
Når din hånd blir klok og kjenner
trygghet når du hilser nye venner.

Når du blir en kvinne som kjenner livet
slik som barnet er forundret og forskremt.
Når du våkner i din gamle barnekropp
og ser en voksen skjønnhet blusse opp.

Du ser det vel, og kjenner at det vokser
en lyst på liv og leven, og på kjærlighet.
Nå ser du mønsteret i veven, og du vever.
Du vet at hånd og øye sammen, blir så mye mer.

dikt 1

Alt du har
tar du med deg.

Du spiller platene sjeldnere
og stadig mer utydelig.
Du samler stadig mer støv
og får flere kroker
i ditt hus.

Det er først når du ikke
får reparert platespilleren
at du slutter å snakke
om de gamle platene.

Tenke seg til
at du en dag
skal slutte å snakke.

dikt 2

Vi gir Arne problemet
med å finne plass i bokhyllene sine
til alle disse menneskene
som ikke akkurat er
romanfigurer,

men venner.

dikt 1

Solen brenner sanden
inn i våre øyne,
brenner menneskene
i fjellenes farge.

Støvete martyrer
bærer stemmene sine
i hylstere på hoften.

Bereiste madonnaer
åpner saftige munn
i hoftenes parantes.

Ørnen flyr mot solen
og gamle rødhuder
finner hvite spor
i sanden.

dikt 2

Han var en cowboy i svart,
snakket med riflet stemme
og lot riflen synge
om kjærlighet og død.

Hun var en hore i rødt
som kjempet for livet
med spredte ben
og sprikende fingre mot hoftene.

De var barn av de som flyktet
mot havet, mot fjellene, mot vest,
barn av en siste rest med livsmot,
mennesker forlatt av de døde.

